U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, ve věci žalobce: **JUDr. Z. A.,** proti žalované: **Česká advokátní komora,** se sídlem Národní 118/16., Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2011, č. j. 11 Ca 294/2009 - 107,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou kasační stížností napadl žalobce (dále „stěžovatel“) usnesení Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 5. 9. 2011, čj. 11 Ca 294/2009-107 (opraveno na 108), kterým byl zmítnut jeho návrh na osvobození od soudních poplatků. Městský soud tak rozhodl proto, že stěžovatel neprokázal splnění podmínek dle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb. (dále „s. ř. s.“) pro osvobození od poplatkové povinnosti. Rozhodnutí městského soudu zřetelně vycházelo z dřívějšího potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech žalobce.

Rozhodnutím žalované (dále „ČAK“) ze dne 11. 5. 2009, čj. P 6/09, byl žalobci (dále „stěžovatel“) pozastaven výkon advokacie. Rozhodnutím předsedy ČAK ze dne 5. 8. 2009, čj. 02-5252/09/Dr.Adl/Lac, byl stěžovateli určen zástupcem JUDr. Milan Hulík. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že stěžovatel porušil povinnost advokáta, jemuž byl pozastaven výkon advokacie, ustanovit si jiného advokáta jako zástupce (§ 27 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. o advokacii, dále „zákon o advokacii“). Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), vedenou pod sp. zn. 11 Ca 294/2009.

Přípisem ze dne 2. 12. 2009, č. j. 11 Ca 294/2009 - 20, byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku z žaloby s poučením, že může žádat osvobození od soudních poplatků. Návrh na osvobození od soudních poplatků stěžovatel podal a na výzvu soudu zaslal také řádně vyplněné potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech.

Tuto žádost městský soud usnesením ze dne 25. 3. 2010, č. j. 11 Ca 294/2009 - 42 zamítl. Rozhodnutí zásadně odůvodnil tím, že žalobce nesplnil zákonné podmínky pro osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s., zatímco jiné jím uváděné důvody nejsou v dané souvislosti významné a zákon je zkoumat neukládá. Usnesení napadl stěžovatel nezdůvodněnou kasační stížností, doplněnou podáním ze dne 5. 6. 2010. O této kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 2. 2011, č. j. 4 Ads 156/2010 - 73, a to tak, že kasační stížnost odmítl dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Poté byl stěžovatel znovu vyzván k zaplacení soudního poplatku z žaloby, povinnost nesplnil a řízení bylo proto zastaveno usnesením ze dne 7. 6. 2011, č. j. 11 Ca 294/2009 - 85 (86). Toto usnesení žalobce opět napadl kasační stížností, byl vyzván k zaplacení soudního poplatku z kasační stížnosti, který nezaplatil a podal opakovaný návrh na osvobození od poplatkové povinnosti. Tento návrh městský soud zamítl usnesením, které stěžovatel napadl nyní projednávanou kasační stížností. Kasační stížnost nezdůvodnil, a proto byl městským soudem vyzván přípisem ze dne 1. 11. 2010, č. j. 11 Ca 294/2009 - 112, aby podání doplnil v přesně vymezeném rozsahu.

Stěžovatel reagoval doplněním kasační stížnosti, ve kterém uvedl základní námitku, že *„usnesení ze dne 5. 9. 2011, č. j. 11 Ca 294/2009 - 107, porušuje jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (čl. 47 Listiny základních práv a svobod)“*. Stěžovatel namítl nikoliv nezákonný, nýbrž protiústavní postup městského soudu obecně spočívající v omezování přístupu k soudu diskriminací poplatkovou povinností. Namítl i jiný zásah do práva na spravedlivý proces, totiž zásah do práva na právní zastoupení před soudem, a to v souvislosti s vraždou slovenského advokáta JUDr. Ernsta Valka, a dále rozvedl obsáhlou úvahu o různých aspektech neústavní situace v České republice, etickém kodexu advokáta EU, nezávislosti advokacie, rozporu financování politické strany s pravidly Evropského Parlamentu a Rady, případně zatížené, za účasti žalované, i podvody ve vztahu k palmárním nárokům stěžovatele. Jak tyto úvahy souvisí s předmětem projednávané věci, ovšem neuvedl.

Žalovaná ve stručném vyjádření zdůraznila, že kasační stížnost prakticky postrádá konkrétní vyjádření o tom, v čem městský soud pochybil po věcné i první stránce. S rozhodnutím městského soudu se zbožňuje, odkazuje na jeho zdůvodnění a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel konkrétně důvod dle § 103 odst. 1 s. ř. s. v kasační stížnosti neuvádí. To by ovšem samo o sobě netvořilo zásadní překážku jejího věcného projednání. Důvody kasační stížnosti je totiž třeba posuzovat podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Podmínkou je, aby důvody byly svým obsahem podřaditelné některému z ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. – srovnej např. rozsudky tohoto soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, nebo ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50.

Rozsáhlé úvahy stěžovatele na téma protiústavní situace v České republice, nezávislosti advokacie či vraždy JUDr. Ernsta Valka nemají s konkrétním důvodem nepřiznání osvobození od soudních poplatků žalobci (nesplnění podmínek § 36 odst. 3 s. ř. s., kterých se stěžovatel ani nedovolával) nic společného. Stěžovatel ovšem zpochybňuje rozhodnutí městského soudu nepřiznat mu osvobození od soudních poplatků výhradou porušení práva na přístup k soudu nebo spravedlivý proces chybným použitím ustanovení

zákona (§ 36 odst. 3 s. ř. s.) v rozporu s ústavními principy. V tom lze spatřovat důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou přípustnosti této kasační stížnosti dle § 102 a § 104 s. ř. s. Jestliže připustil existenci kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze kasační stížnost považovat za přípustnou i z hlediska § 102 i § 104 s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti a v jejím doplnění dokládá jedinou relevantní námitku, a to porušení práva na spravedlivý proces, řadou úvah, které ovšem pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ani žádné jiné, podřadit nelze. Kasační stížnost tedy argumentaci ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. postrádá.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, z jakých konkrétních důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), tyto vady neodstraní ani k výzvě soudu, a pro tento nedostatek nelze v řízení pokračovat, soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publ. pod č. 6/2003 Sb. NSS) dle § 37 odst. 5 s. ř. s.

Právě o takový případ se jedná v nyní posuzované věci. Stěžovateli byla doručena výzva k odstranění konkrétně uvedených vad jeho kasační stížnosti, a to s upozorněním na možnost odmítnutí kasační stížnosti dle § 37 odst. 5 s. ř. s., pokud k doplnění uvedeného podání nedojde. Stěžovatel sice reagoval doplněním kasační stížnosti, ve kterém však opět nenamítl nic konkrétního proti postupu či zdůvodnění usnesení městského soudu, neuvedl, jakých pochybení se soud dopustil (ve smyslu vad řízení, či v právních závěrech a ve vztahu k důvodům napadeného usnesení). Stěžovatelovy výtky zůstaly jen v rovině obecných spekulací o protiústavnosti a nespravedlnosti rozhodnutí soudu a míjejí se s důvody, pro které městský soud návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků zamítl.

Za daných okolností je proto třeba uzavřít, že kasační stížnost, tak jak byla stěžovatelem podána, tedy včetně jejího doplnění, je neprojednatelná, neboť neobsahuje žádné důvody, relevantní ve shora uvedeném smyslu. Nejvyšší správní soud se tak nemohl kasační stížností zabývat, a proto ji podle § 120 a § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl.

Jak bylo shora uvedeno, stěžovatelovu argumentaci lze vyložit tak, že namítá podmiňování soudní ochrany základních práv občana zaplacením soudního poplatku („*diskriminování poplatkovou povinností*“) v rozporu s ústavním právem na soudní ochranu. Takovou námitku ovšem Nejvyšší správní soud považuje za nepřípadnou. Ostatně i podle judikatury Ústavního soudu platí, že „*Úprava poplatkové povinnosti či osvobození od ní provedená zákonem České národní rady č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, představuje jeden ze základních momentů podmiňujících právo na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Stanovil-li totiž zákon i v tomto směru pevná pravidla umožňující přístup k soudu také splněním v něm obsažených podmínek, potom tyto podmínky musí respektovat nejen ten, kdo se dovolává práva na soudní ochranu, ale také stát prostřednictvím orgánu soudní moci.*“ – viz nález Ústavního soudu ze dne 3. 8. 1999, sp. zn. IV. ÚS 162/99.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu